

богати подаръци, отстъпвала му земи. Запазени сж много писма отъ патриарха и императора, въ които молятъ Симеона за миръ.

Затова ние почитаме великия Симеонъ. Днесъ, като празнуваме хиляда години отъ смъртъта му (той починалъ на 17 май 927.),

ние чувствуваме величието на българския духъ — еднакво мощенъ и въ миръ и въ война, и въ просвѣта и въ подвизи. Тоя духъ виждаме въплътенъ у царь Симеона, най-славниятъ отъ всички наши царе.

СТАРОБЪЛГАРСКО ИЗКУСТВО ВЪ СИМЕОНОВО ВРЕМЕ

Отъ старобългарското изкуство сж оцѣлѣли много малко останки. Но и по тѣхъ можемъ да сждимъ, че племето, което преми-

нало Дунава, предвождано отъ Испериха, и покорило сегашна Северна България, имало свое изкуство, различно отъ онова, което за-

Царь Симеонъ
предъ Цариградъ

Рисуна отъ
Алекс. Божиновъ

варило по тия мѣста. Въ старата българска столица Плиска, дето князувалъ Борисъ-Михаилъ, имало голѣма крепость съ валчести и петожгълни кули; отъ дветъ страни на крепостнитъ врати кулитъ били двойни, четирижгълни. Въ равното мѣсто, заградено отъ крепостната стена, се издигали дворци. Такава крепость имало и въ Преславъ, столицата на Симеона. Стената е отъ дѣлани камъни, дебела 2 метра.

Голѣми сгради били издигнати въ време на Омортага. Тѣ приличатъ на дворцитъ, които градѣли едно време персийскитъ владѣтели. Тия сгради сж величествени. Като ги погледнѣлъ човѣкъ, разбиралъ, че ца-